

TáppéNZ a terhesség- megszakítás után

M. F.-né szegedi olvasónk tájékoztatást kér arról, hogy a rendelkezések szerint, mikor és mennyi térítési díjat kell fizetni a terhességmegszakításért. Továbbá azt is szeretné tudni, hogy mérséklésre vagy esetleg elengedésre milyen esetben van lehetőség. Végül pedig azt szeretné megkérdezni, hogy ilyen esetben metől meddig jár táppénz?

Az idevonatkozó rendelkezések szerint a terhesség megszakításáért általában térítést kell fizetni. Kivételesen, ha a terhességmegszakítás egészségügyi okokból történik, vagy a terhesség bűncselekmény következménye, vagy a terhes nő házastársa fegy-

veres erőknél, illetőleg tesztületknél tartós sorállományú, vagy különleges szolgálatot teljesít és a terhes nő katonai családi segélyből él. Hatszáz forint térítési díjat fizet az önálló keresettel nem rendelkező kiskorú, továbbá a 40. életévét betöltött nő (1978-ig a 35. életévét betöltött nő), és az, akinek legalább három gyermeke van, illetőleg háromszor szült, vagy két élő gyermeke van, és ezenkívül legalább egy szülészeti eseménye volt. Ezekben az esetekben, ha a bizottság indokolt-

nak látja, a térítési díjat — a terhes nő kérelmére — 300 forintra mérsékelheti. Minden egyéb esetben a terhesség megszakításáért 1000 forintot kell fizetni.

Abban az esetben, ha a dolgozó nő keresőképtelenségét a terhességmegszakítás okozta, a keresőképtelenség első három napjára is jár táppénz. A táppénzre való jogosultságnál nem vizsgálják azt, hogy a terhesség megszakítása betegség vagy egyéb ok miatt vált szükségessé.

Dr. V. M.

HÁZASSÁG

I. kerület

Szeged: Jernel János Sándor és Vereska Emma, Kancsár Géza és Gruber Gabriella, Török István és Matta Ibolya, Babinszky Mihály Zoltán és Ötvös Erika, Selmezi István és Szilágyi Erzsébet, Szakall Ferenc és Kis-péter Ibolya Katalin, Rábik Ervin Zoltán és Pilán Mária, Nyilas László és Vitai Klára Gizella, Püspök Zoltán és Késmárki Mária Anna, Bacsa Béla és Grizák Borbála, Kertész Ferenc és Kádár Erzsébet, Tóth Gellért István és dr. Lovász Mária, Czutor Kálmán György és Lakatos Mária házasságot kötöttek.

II. kerület

Szeged: Szalma László és Bánzsi Mária, Kispéter János és Németh Eva Anna, Macák László és Ferenc Eleonóra, Kiss János Máttyás és Pappfalvi Klára, Vajda László és Csányi Zsuzsanna, Szilágyi Emil és Zsigai Katalin, Gubina Imre és Zsiga Anna Alice, Csukás Sándor és Kóó Jolán, Gera István és Kovács Lidia, Asós Kálmán és Rácz Rozália házasságot kötöttek.

III. kerület

Szeged: Dohány Tibor László és Barla Zsuzsanna, Abraham-Kódmón László és Varga Iona Mária házasságot kötöttek. Kiskundorozsma: Löw Imre István és Mészáros Gabriella házasságot kötöttek.

SZÜLETÉS

I. kerület

Szeged: Simon Istvánnak és Semeniuk Mária László Csaba, Szilágyi György Imrénének és Kovács Melindának Tamás, Jávorski Pálnak és Tóth Annának Éva, Magosi Istvánnak és Kiszi Mária Lászlóknak Norbert, Hódi Istvánnak és Szarvas Margitnak István Krisztián, Papp Zoltán Rudolfnak és Czombos Irénnek Dóli, Biacs Sándornak és Tari Rozáliának Éva, Godó Ernőnek és Ludányi Erzsébetnek Ernő Zsolt, Zergényi Jánosnak és Fiser Zsuzsannának Zsuzsanna Iona, dr. Tóth Menyhértnek és Petri Éva Mária Lászlóknak Béatrix, Nógrádi Jánosnak és Snell Evának Nóra Andrea, Szóghi Gáspár Miklósnak és Vigh Márta Jusztinának Zsófia Nikolett, Nagy Jenő Jánosnak és Szabó Klára Katalinnak Emese, Rozsos Tamásnak és Jász Anna Mária-nak Gábor, Sipiczki Jánosnak és Hlavics Erzsébetnek János, Szabó Béla Györgynek és Harsányi Iona Gyöngyinek Béla, Fekete Pál Györgynek és Szabó Katalinnak Csilla, Terhes Mihálynak és Paragi Iona Gizellának Andrea, Pálkövi Mihálynek és Balázs Erzsébet Mária-nak Réka, Benedek Imrénének és Kelemen Iona Mária-nak Péter, Varga Józsefnek és Seres Eszter Erzsébetnek Szilvia, Juhász Józsefnek és Virágh Mária Magdolnának Edit Magdolna, Kuczora Jánosnak és Egri Mária-nak Tünde, Tóth Kálmán Ferencnek és Romhányi Éva Aranka-nak Annamária, Mrazicza Béla-nak és Szeredi Anna Mária-nak Béla, Vészhelyi-Varga Józsefnek és Vecsernyés Mária-nak Csilla, Rácz György Sándornak és Zsivola Ágnesnek Ágnes, Lakatos Lászlónak és Vörös Erzsébetnek Mónika, Klacsaik Ferencnek és Gulyás Erzsébetnek Róbert, Kókay Péternek és Abraham Katalinnak Péter, Felvégi Andrásnak és Bertényi Mária-nak Péter András, Desits Istvánnak és Jankovics Irénnek Andrea, Vancsura István Andrásnak és Balázs Mária-nak István, Tanács Józsefnek és Csorba Piroskának Tibor, Merész Ferencnek és Ludányi Mária-nak Ferenc Attila, Gézi Béla-nak és Pálnok Erzsébetnek Csaba, Kéri Istvánnak és Varga Mónikának Anita, Székely Aladár-nak és Csizmadia Irén Juliannának Ágnes Mónika, Lócsai Antalnak és Tóth Klára Etelkának Tünde, Varga Józsefnek és Fekete Mária-nak Andrea, dr. Balázs Jánosnak és Csébi Iona-nak Gábor, Györfi Sándor Istvánnak és Rakonczai Mária-nak Emese, Vigh Mihály Sándornak és Bakos Erzsébetnek Mihály, Savanya Imrénének és Körmendi Éva Erikának Erika Éva, Pipicz Mihály-nak és Csoknya Evának Mihály, Zánthó Csabának és Hegedűs Mária-nak Csaba, Katona Mihály Lászlónak és Dold Mária Mária-nak Zoltán Mihály, Elhardt Lászlónak és Rakacs Mária-nak Péter Sándor, Somogyfalvi Józsefnek és Péter Zsuzsanna Iónának

Családi események

Agnes, Kóvér József Tamásnak és Sipos Gabriellának Milla, Borbala Istvánnak és Szűcs Matildnak Ágnes, Gyarmati Károlynak és Bors Piroskának Andrea Piroksa, Hamber László Tivadarnak és Szabó Erzsébetnek László, Lovászi Józsefnek és Kis Mária Irénnek Tünde Annamária, Kovács Tibor Andrásnak és Matók Margitnak Katalin Zsuzsanna, Lakatos Józsefnek és Seres Gizellának Melinda Márta, Fritz Péternek és Tóth Klárának Péter, Bakos Józsefnek és Bakos Veronikának Gábor, Dékány Ferencnek és Csanádi Erzsébetnek Csaba Ferenc, Kiss Sándor Antalnak és Gyulai Editnek Edit nevű gyermekük született.

III. kerület

Szeged: Vajdasdi-Nagy Károlynak és Péter-Szabó Irén Matildnak Edina Irén, Szász András Péternek és Kósa Juliannának András Zsolt, Bakai Istvánnak és Tóth Erzsébetnek Zoltán, Husza Ferencnek és Megyeri Erzsébetnek Péter, Juhász Istvánnak és Magony Annának Gábor, Léval Zoltánnak és Tóth Evának Éva, Veiglinger Béla Istvánnak és Szabó Mária-nak Ferenc Zsolt, Cziczéri Ferencnek és Zab Katalinnak Ferenc Zolt, Juhász Sándornak és Sallai Irénnek Olivér, Papp Ferencnek és Nagy Mária Rozáliának László, Szabó István-

nak és Csikós Mária-nak Zoltán, Szilasi Sándor Imrénének és Szabó Editnek Ildikó nevű gyermekük született.

HALALOZÁS

I. kerület

Szeged: Kertész Sándorné Balog Rozália, Róth Sándor, Váradi Lukácsné Bencsik Iona, Kószó József, Rábinszki Gábor, Olajos Péter, Mészáros Rezsóné Netter Magdolna, Gajdos Mihály, Makra Antalné Kiss Veronika, Fábri Armin György, Bende Lajos, Kecskeméti-Kovács Balázs, Kálmán Gábor, dr. Szontágh Ferenc, Pálkány János István, Korom Károlyné Gál Rozália, Terbe Sándorné, Petrács Rozália, Varga Józsefné Kara Julianna, Ficzók-Juhász Dezső meghalt.

II. kerület

Szeged: Vár Antalné Táborosi Mária, Fogarasi Ferencné Fehér Julianna, Zádori, Mihályné Ohát Hermína, Kiss Jánosné Ökrös Etelka, Papp Lajos, Nagy Ferenc, Krím Jánosné Lőrinc Iona, Hattay Miklósné Kockás Etelka, Mezőtúri Antal, Erdélyi Józsefné Zombori Erzsébet meghalt.

III. kerület

Szeged: Jäger János, Dzendrei József, Bajzák István, Farkas Antalné Szógi Veronika, Kulcsár Istvánné Kormos Julianna, Dékány Mihályné Kormányos Rozália, Pap András, Dózi Sándor, Gerzánny Lajos, Barna Imre Lajos, Fodor János, Benke Mihályné Fodor Zsuzsanna, Szeghó Istvánné Farkas Mária, Kocsárdi Béla-né Magyaróczy Sarolta, Zádori Mihályné Simon Mária, Czako István, Trazer Ferencné Pél Julianna, Kiss Erzsébet Margit meghalt. Kiskundorozsma: Kovács Ferenc, Szilágyi Kálmán, Gyuris Istvánné Fekete Viktória, Husza József meghalt.

A Csongrád megyei művelődésügyi szemle 12. kötete

Megyénk számtalan iskolájában igen élénk kísérletező munka folyik. Igen jelentős az a tevékenység, amely immár több mint tíz év óta az alkotó pedagógiai pályamunkák százainak megírásában jut kifejezésre. Az évenként megjelenő Csongrád megyei művelődésügyi szemle útján a legjobb tapasztalatokat összegező tanulmányokat tesszük sokak számára hozzáférhetővé. A Szemle 10. jubileumi kötetében (megjelent 1973-ban) közreadott mérleg alapján tíz év alatt 934 dolgozat érkezett be, s közülük 55 díjnyertes pályamunka került közlésre, 118-ról készült rövidebb-hosszabb ismertetés.

A kiadvány ez alkalommal tizenkettőezer jelenik meg, most az 1972-73-as tanévben meghirdetett alkotó pályázati felhívásra beküldött tanulmányokból közül válogatást.

A pedagógusokhoz, a köznevelődés dolgozóhoz évről évre eljuttatott alkotó pályázati felhívások mindenkor kettős, a fő célkitűzésében egységes koncepciót kívánunk szolgálni.

Ennek lényege: a köznevelés, illetve a köznevelődés „műhelyében” dolgozók figyelmét ráirányítani a művelődésügyi legfontosabb, legidősebbnek ítélt problémákra, majd pedig minél többekben ihletet ébreszteni a korszerű pedagógiai, köznevelődési tapasztalatok alkotó feldolgozására.

A mostani kötetben szintén a hagyományoknak megfelelően — tájékozódhat az olvasó a köznevelésben és a köznevelődésben elért jelentősebb eredményekről, a kiadvány segíteni kívánja a jónak ítélt módszerek elterjesztését. A díjnyertes dolgozatok megjelentetését ösztönözzük az azoknak is, akik eddig még nem érezték magukban kellő erőt, hogy munkájukról másokat is tájékoztassanak.

A kötet nyolc díjnyertes pályamunkát közöl részletben vagy teljes terjedelemben. A pályamunkák bemutatásánál tematikai sorrendet követünk.

Magony Istvánné „Az óvoda és az iskola kapcsolata” c. dolgozatában kitűnően mutatja be az óvoda iskolára előkészítő munkájának az óvodai nevelési probléma alapján adódó lehetőségeit. A Hódmezővásárhelyi Petőfi Sándor Általános Iskola igazgatója és nevelője „Nevelőiskola-iskolaotthon” címen kollektíve készült pályázatban foglalják össze mindazokat a tapasztalatokat, amelyeket nyolc év alatt gyűjtöttek. A tanulmányozat nagy értéke, hogy nem marad elméleti síkon, hanem feltárja a legmodernebb pedagógiai törekvések gyakorlati megvalósításának eredményeit is. Dr. Pék Józsefné igazgató „Az olvasásra nevelés a napközi otthonban” c. dolgozatában igen hasznos tanácsot ad a napközi otthonban dolgozó nevelőknek. Pásztor János szakfelügyelő „Teljesítmény-mérés Csongrád megyében helyesírásból” címmel adja közre a helyesírásból végzett teljesítményfelmérés tapasztalatait, Mészáros Pál igazgató „Korszerűsítési törekvések a Csongrád Széchenyi úti Általános Iskolában és Diákotthonban” címmel az állami oktatás továbbfejlesztéséről szóló párhuzamosított tükreben mutatja be az iskolában alkalmazott korszerű módszereket és nevelési törekvéseket. Erdélyi Péter tanár „Szakmunkástanulók és tömegkommunikáció” c. tanulmányának mondanivalója rendkívül időszerű. Napjainkban az információk tömegben éri a tanulókat. Nem mindegy, milyen műsorokat választunk ki a szakmunkástanulók fiatalok nevelése érdekében, s az sem mindegy, hogyan értékelik a látottakat. László József tanár

„Verselemzési kísérletek” c. munkája kiváló, az irodalomtudomány új eredményeivel lépést tartó pedagógus munkája. Láng István tanár „Petőfi tanítása” c. dolgozatában bemutatja, hogyan lehet és kell a gimnáziumi tantervi anyagot alkotó módon, esztétikailag is magas szinten átadni a tanulói fűszár ismereteinek bővítésére, érdeklődésének gazdagítására. A Válogatás jutalmazott pályamunkáiból és a Pedagógiai módszerek a korszerű nevelés szolgálatában című recenziók hozzásegítenek ahhoz, hogy a beérkező pályázatok témáiról és fontosabb mondanivalójáról szinte teljes képet alkothassunk. A kötet Figyelő c. fejezetében dr. Kocz János „Az általános és középiskolai pártszervezetek politikai munkájának néhány főbb kérdése” c. tanulmánya az iskolai pártszervezet irányító szerepének fontosságára, az állami oktatási feladatok teljesítéséhez nyújtandó segítségéről ad sokoldalú, gondolatokban gazdag elemzést és hasznos tanácsokat. Dr. Szalontai József—dr. Vida Zoltán „A tanyai lakosság kulturális helyzetének alakulása és a továbbfejlesztés feladatai Csongrád megyében” c. összefoglaló a társadalom széles rétegeinek figyelmét ráirányítja erre a kérdésre, majd ezen túlmenően keresi azokat a lehetőségeket, amelyek a tanyavilág kulturális elmaradottságának gyorsabb ütemű felzárkózását eredményezhetik.

A tizenkét év gazdag anyaga — éppúgy, mint a 12. kötet — arról tanúsít, hogy a megyei művelődésügyi osztály kezdeményezése beváltotta a hozzá fűzött reményeket, az eddig megjelent kötetek jól szolgálták a pedagógiai gondolatok terjesztését. Jogos a remény, hogy a további számokról is ugyanezt mondhatjuk el.

Vecsernyés János

FEKETE GYULA

A fiú meg a katonák

52.

(Bár ebben a választásban is közrejátszott egy másik monogram. Nagymamának — lánynevén: Pete Piros — nem maradt meg lánygyermek, s így halála utánra — a PP-monogram miatt — Péter fiának ígerte a stafírungjából a törülközőket, a szakajtókendőket, a szalvétákat, melyeket rózsaszín szalaggal átkötve, érintetlenül őrzött leánykora óta a szekrényben. — Jó lehet még az a stafírung egy lányunokának is.)

Nellinek, a hatodik lányának, az M.-ből már csak a Malvin maradt, a P.-ből a Petronella.

Sokszor szóba került a két monogram története a családban, amióta nagyok a lányok. Folyton összevesznek a holmin, melyik kié, s olyankor az anyjuknak kell igazságot tenni.

Kivéve Mártit. Ő nem veszekszik, inkább a magáét oaadja.

Nemcsak okos lány Márti; ő a legrendesebb.

Illetve, már asszony, nem is lány.

Folyton azon kapja magát, hogy még mindig lánynek képzelet Mártit, pedig férjhez ment tavaly nyáron. De nem otthon volt a lagzi; csak utána jöttek haza.

A férjére már sehogy sem tudott visszaemlékezni. Csak épp, hogy megebedeltek otthon, még azznap délután felpakoltak egy talygára való ennivalót, ruhaneműt, pokrócot, s felmentek a szülőhegyre, az Acsay-féle présházba. Utána már nem is találkozott velük (azaz, még egyszer látta őket: a kőénybokorból).

Meghökent, ahogy most az eszébe jutott: „akkor meg a lánynevén tén meg se találok!”

Janinak hívták a férjét. De nem emlékezett rá, hogy a teljes nevét valaha is hallotta volna.

„Persze, az egyetemet a lánynevén kezdte — jutott az eszébe. — És ha így adták neki eddig a

bizonyítványt, akkor azon már nem lehet változtatni. Bizony isten nem, hogy jönne már az ki, valaki beiratkozik, valaki más meg, akit egész másképpen hívnak, elmegy vizsgára...”

Három napon át, reggeltől sötétedésig, Mártit kereste. Több helyen járt, s mindegyik egyetemen volt, és kérdőzködött a kapusknál. De sehol nem tudtak róla.

Amikor Budán elhallgatott az ágyúzás, oda is átvált, a fából csinált hidon, a budai egyetemre, mert ideát azzal bíztatták: Budán is van egyetem. De ott sem tudtak Mártiról.

Sok kirajszogezett cédula volt a bejárat körül az egyetemeken. Ki kit keres, „hollétéről értesítést kér” — ilyesmi. Erről jutott eszébe, hogy ő is kiírhatna mindenhová egy-egy cédulát.

Abban az elhagyott lakásban, amelyet lefoglaltak Griséák, talált egy emlékkönyvet — a szekrény alsó fiókjában —, sok szép tiszta lappal. Kereste benne azt a kétsoros versikét, amely mindegyik nénje emlékkönyvében szerepelt:

Kútágásra szállt a veréb,
emlékkönyvbe ez is elv.

De csak hosszabb versek voltak benne, meg nem is olyan szépek. De az biztos, hogy a festett csokrok sokkal szebbek voltak, mint az ott-honni emlékkönyvekben.

Egy egész délután a cédulákat írta. Nem sikerült éppen úgy a kiírás, ahogyan szeretne volna, de az a fontos; el lehetett olvasni.

„Parázsó Márti egyetemi tanulót keres az öcse, alólírott Parázsó Péter. Tanár lesz belőle, ha kitanul, olyan egyetemre jár iskolába. Aki tud róla, értesítsen, hogy hol találom meg, az alábbi címen értesítsen...”

Másnap sorra járta az egyetemeiket megint, s a cédulákat kirajszogezte.

Igy kapott aztán hírt Mártiról. Még ezen a héten.

Egyik reggel a házmaster felkiabálta a nevéét az udvarról.

Két fiatalember várakozott a kapualjban. Egy tömzsi fiú, meg egy hosszabb, sápadt és sovány. A ruhájukból ítélve, nem látszottak egyetemistának, de hát ilyenkor, amikor átvonul a

front, minden civil egyforma. Legfeljebb a tolmács kivétel, viszont a tolmács már nem is az az egyszerű civil.

Végére, sokat nem tudott meg tőlük. Leg-alábbis azt, amit kerest — a Márti címét — nem tudta meg.

Ahogy lement hozzájuk, csak egymásra néztek.

A nyúlankabb fiú azután megkérdezte:

— Te vagy a Márti öccse?...

Ők együtt voltak Budán az ostrom alatt, Mártival. Majdnem végig. Egy romos bérház padlásán, a mosókonyhában bújtak a nyilasok elől; ki sem mozdulhattak onnan, még a házbellek sem tudtak rólok. A harmadik társuk odaveszett, de ők szerencsésen megúszták.

Márti nagyon rendes volt, enni-, innivalót hordott nekik, az életét kockáztatva, a mosókonyhába; igazolványokat szerzett....

— Tudjátok a címét? — kérdezte a fiúktól. — Mert ez az, hogy hiába keresem. Ha egyszer a címét nem tudom.

Megint egymásra néztek.

— Az utolsó napokban... — kezdte volna a cingár, de a másik közbeveté: —

— Te persze a nyilasokról nem sokat tudhatsz. Mondta a házmaster, hogy az oroszokkal jöttél...

— Ismerem én a nyilasokat is, hogyne ismerném!... A hungaristák a nyilasok.

Erre is csak egymásra néztek. Titkoltak ezek valamit.

— Egyszóval... — húzta a szót a cingár —, egyszóval, mi se tudjuk a Márti címét... Elvesztettük valahogy egymást... Sajnos... Azért is jöttünk, hátha már kaptál értesítést valakitől a kiírásra. Mi se tudjuk, sajnos, a címét. De ha megtudjuk, feltétlenül szólunk. Azonnal értesítünk, hogyne, ez természetes...

No hiszen, ezekkel sokra megy. Idejönnek, és nem tudnak semmit.

— Mi az otthoni címetek? — kérdezte a zömökebb.

Ez olyan elgondolkodó, komoly fiúnak látszott. Hiába a másik beszélt többet, erre kellett inkább figyelni.

(Folytatjuk.)